

Болния Стойчо.

тойчо е на смъртно легло . . . Вече три дена отъ какъ гори цѣль въ огънь . . . Нищо не е турилъ въ уста . . . Само нѣколко капки млѣко подържатъ живота му . . . Попрѣмине ли малко огънътъ му, той става блѣдъ, като мъртвецъ. Едва проговорва да поиска капка вода, да разкваси загорѣлитъ си уста.

А бѣдната му майка! . . . О, тя се измѣчва още по-вече, като гледа обичния си Стойчо тъй тежко боленъ! . . . Когато Стойчо е занесенъ и дълбоко заспалъ отъ болестъта, майка му се облегне на креватчето му и жално, жално започва да плаче . . . Изобилни сълзи текатъ по бузитъ на неутѣшимата майка.

Но нейната скръбъ, нейната тъга, като че стана по голѣма, когато лѣкарьтъ ѝ съобщи, че дѣтето е много сериозно болно . . . Той ѝ каза, че сега е *кризата* на болестъта, че ако може да я изтърпи, само тогава има надежда за животъ . . . А тази болестъ е отвлечала много жертви . . . Мнозина сж отивали въ хладния гробъ . . .

А отъ какво се разболѣ Стойчо? Той се бѣ силно простудилъ. Врѣмето отдавна бѣ вече изтинало, ала Стойчо не се пазеше. Той сутринъ ходѣше на училището по тънка дрешка, макаръ и